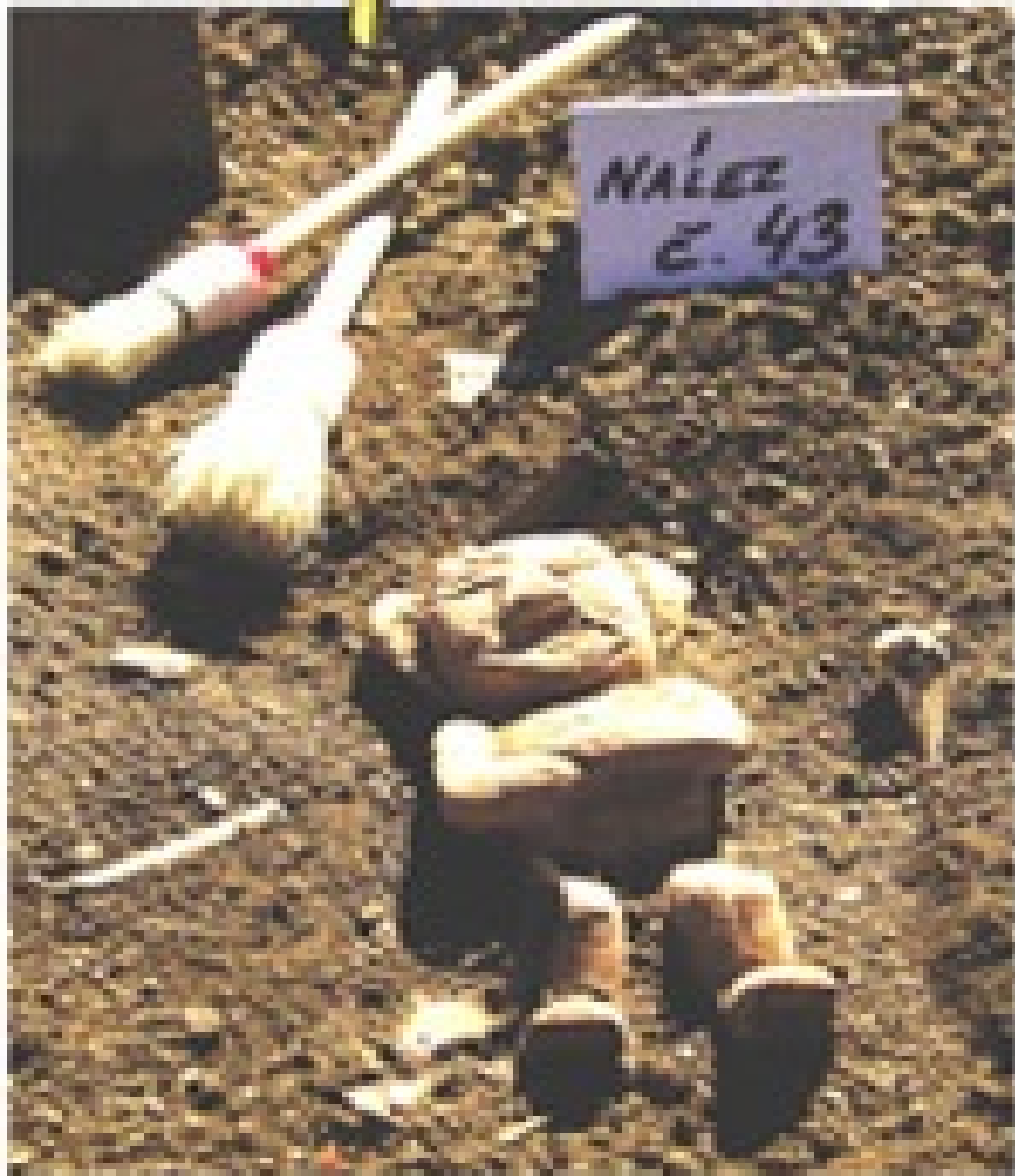

2017

Trapsavec

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRY SOUTĚŽI, 2017

HOLKY TĚŽKÝ TO MAJ...

Za oknem opojně voní jaro. Čtení pohádky před spaním Barunce. Padám na držku. Takhle to fakt dál nejde. Na všechno sama. Potřebuji z toho kolotoče vypadnout. Pořádně se vyspat, jen tak ležet v trávě, nic nedělat, jen tak bezcílně se toulat lesem, kašlat na čas.

Barča usíná. Čeká mne žehlicí prkno a hromada prádla. „Žehlení by se mělo zrušit!“ Petr je zase někde v trapu. Ani se nenamáhal mi zavolat, kdy přijde. Poslední dobou se chová jak podnájemník, co má navařeno, stravuje se tu, používá koupelnu a záchod. Podnájemník, co má vypráno, vyžehleno, čistě povlečenou postel, do které se svalí vedle mne a usne jak špalek. Sobec jeden! Dělá si, co chce! Kamarádi, sleziny, vandry, potluchy, kapela, hraní, zkoušky. Všechno beze mě a Barunky. Domů se chodí akorát vyspat.

Taková velká láska to byla. Každý nám záviděl. Půlka, možná i víc z toho, co jsme spolu plánovali, se vůbec neuskutečnila. Byla jsem mladá, zamilovaná, nadšená, naivní, blbá. A před maturitou těhotná, ale o tom jsem ještě nevěděla. Důsledek naší touhy a milování v lese ve spacáku pod širákem. Zem opojně voněla jarem a byl první máj, lásky čas. „Máchu a jeho Máj bych zrušila!“ Každý nás tehdy obdivoval, nerozlučná dvojka, Amazonka a Petras. Dokonce i trampskou svatbu jsme měli. Následovalo postupné vystřízlivění. Slevování z našich mladistvých snů a ideálů, přizpůsobování se realitě.

Petra ani nenapadne, aby mě někam vytáhl. Sousedka Veruna by nám klidně Barunku pohlídala. Kdyby mě vzal třeba aspoň do kina, koncert nebo jen tak někam si sednout. Stejně bych byla jak na trní a přemýšlela o tom, co se děje doma. Petr na všechno kašle a udělal si ze mě služku. Cítím se vedle něho jako malý nevychovaný spratek. Pořád mi říká, jak co mám dělat, jak to dělala jeho máma. „Ale moje maminka to dělala takhle a takhle...!“, heslo, které má snad vytetované, vyleptané v mozku. Do prčic, ale vždyť já jsem přeci já! „Tchýně bych zrušila!“

Nemají to ti chlapi mnohem jednodušší? Když se ozve v noci z postýlky křik, obrátí se na druhý bok a chrní si klidně dál. Já skáču

kolem Barunky, abych ji přebalila. Když měla Barča půl roku, bylo v létě v našem panelákovém bytě k zalknutí. Uhodila tropická vedra. Malé se tenkrát prořezávaly zoubky. Celé dny nespala, po nocích řvala a do toho jsem ji kojila. Padala jsem únavou na hubu a Petr, ten parchant, si klidně odjel na velký vandr na Ukrajinu.

Hodiny čekání v prázdném bytě, jen já a Barča. Čekání na Petra, hodiny samoty, stejně trýznivé, jako bych byla uvězněna v nějaké středověké mučírně. Dnes ráno mi váha ukázala, že jsem přibrala další dvě kila. Přitom od rána do noci skáču kolem Barunky, peru, vařím, uklízím. „Váhy by měli zrušit!“ Je tohle život? Čím jsem si to zasloužila? Něco s tím udělám. Budu cvičit! V poledne, když Barunka usnula, jsem si rozprostřela v obýváku na podlahu karimatku. Úplně jiné ležení než na vandru. Padesát sklapovaček! Záda přes karimatku a koberec tvrdě naráží do parket. Upocená, po skončení téhle terapie si připadám jako hlavní postava z mé oblíbené knihy Proměna od 6

Franze Kafky. Řehoř Samsa se změnil v nestvůrného brouka, spadne na záda, zůstane bezmocně ležet a nedokáže se otočit. „Diety i cvičení by měli zrušit!“

Nejsem paní svého času. Dopřávám si luxus před žehlením. Kávu a cigárko na balkóně. Mezníky dne: obléct Barunku, snídaně, svačinka, oběd, uložit Barču do postýlky, nádobí, praní, svačina, procházka, večeře, koupání, pohádka na dobrou noc, žehlení. Nikam se neschovám ve svém smutku a samotě. Jsem v zajetí, v rytmu stereotypu dní a čekání na Petra. „Čekání bych zrušila!“ Fakt, už toho mám plný zuby, takhle to dál nejde.

Zase mi lezou švábi do mozku. Asi před půlrokiem jsem na webových stránkách Petrovy osady viděla fotky z jejich výročáku. Byl tam zachycen u ohně, jak se drží kolem ramen s Medvědicí. Později tu fotku stáhli. Jak dlouho to asi trvá? Mrcha jedna! V našem městě je rozšířené rčení „Kdo nespál s Velkou Medvědicí, není tramp!“ Nenávidím se za to, že se chovám jak štěně, co vrtí ocáskem, jen si ho páníček všimne. Jestli si Petr myslí, že zalezu někam do nory jak zraněné zvíře, bez boje, tak to se šeredně plete. Něco se změnilo. Chlad, lhostejnost, podrážděnost, výměna ostrých slov, neustálé dohadování je takřka na denním pořádku. Nenechám se odhodit jak nějaké použité zboží! Porodila jsem mu přeci krásnou dceru,

vařím mu, uklízím byt, peru, žehlím.

Vykřičím své smutky a zklamání. Napíšeš o tom povídku a pošlu ji do Trapsavce. Mám tolik originálních myšlenek. Chlapi o nás říkají, když s nimi spíme, že jsme děvky a běhny. Když odmítneme, tak jsme frigitky, netýkavky, čubky. Jak říkat potom mužským, když jsou unavení, nemají náladu, bolí je hlava nebo je v televizi fotbal? „Televizi a fotbal bych zrušila!“ Opravdu, ti pánové tvorstva, jsou fakt záhadné bytosti. O všem napíšeš, za rámeček si to nedají.

U žehlicího prkna mě truchlivé myšlenky požírají jak hladoví vlci ovci. Za dvě hodiny půlnoc. Petr ještě není doma. Co si o sobě myslí? A to říkal, že zítra hned po práci jede s klukama na Modré skály. Tak to tedy ne! Jestli si představuje, že budeme přes víkend s Barčou tvrdnout zase samy v prázdném bytě, tak to se sakra mýlí. Jsem přeci Amazonka, a ne víla z paneláku, samá dečka, samý krám, jak o tom zpívá Samson. V hlavě mi zraje plán.

Sobota ráno. Kráčíme s Barunkou k nádraží. Drží mě za ruku, na zádech batůžek, ze kterého kouká hlava jejího oblíbeného plyšového medvídky. Sbalit si usárnu nebylo zase až tak těžké, tohle prostě člověk nezapomíná. Po více jak třech a půl letech opět na vandru a s Barunkou, jen bez Petra. Jedeme na Montanu. Trochu nostalgické, tam jsme se s Petrem poznali. Včera jsem volala Cvrčkovi, ten mi potvrdil, že srub na Montaně je volný. Rozhodnutí bylo rychlé a impulsivní. Jedeme! Nebudeme trčet přeci s Barčou přes víkend v paneláku.

Před nádražím postává parta trampů. Zalamujeme si palce. Barča se také se všemi vítá, včera jsem ji tenhle pozdrav naučila. Některé kluky si pamatují ještě z dob, kdy jsem takto postávala před nádražím spolu s Petrem snad každý víkend. Zaslechnu, jak si mezi sebou šeptají: „To je přeci Amazonka, co jezdívala s Petrasem.“

Zpoza rohu se náhle vynoří Petrova postava, drží se za ruku s tou čůzou Medvědicí. Ten ukecaný parchant, já ho snad zabiju! Neříkal, že jede už v pátek s klukama na Modré skály? A ta coura, že se nestydí, krást otce a manžela od rodiny! Vyškrábu ji oči, ještě pozná, kdo je to divoká Amazonka!

Petr rychle pustí ruku Medvědice a zrudne ve tváři. Když ho spatří Barunka, radostně vykřikne „Tatíí“ a rozběhne se k němu. Chytne ho za ruku a táhne ke mně. Nesměle se usměje a omluvně zašeptá „Promiň“. Těmi svými modrými reflektory, psím pohledem, opuštěného smutného bernardýna, se zahledí do mých očí. Tak tohle na mě nezkoušej, hajzle! Mám tě plný zuby, to ti nedaruji! Nemíním se nechat vytočit, jsem přeci hrdá Amazonka! Nejraději bych mu flákla pořádného facana. Snažím se udržet nervy na uzdě. V krku mám knedlík. Vysoukám ze sebe: „Užij si ty Modrý skály, taky tu rozhod'nožku Medvědici. Kdybys nevěděl, kde bydlíš, tak se podívej do občanky na adresu trvalého bydliště! Čekáme tě s Barunkou v neděli večer. Vzpamatuj se! Jinak v pondělí ráno máš kufry se svýma krámama přede dveřma!“

„Ale...“ chtěl cosi namítnout.

„Trhni sinohou!“ utla jsem jeho ospravedlňující řeč a otočila se k němu zády, aby neviděl, jak se mi do očí derou slzy. Bylo mi líto, že Barča musela vyslechnout můj nával emocí vůči Petrovi.

„Mami, a táta s náma nepojede?“ zeptala se.

„Možná příští týden, ale nesmí zlobit, musí poslouchat a být moc hodný, pak ho možná vezmeme s sebou, co říkáš, Beruško?“ Ať si hošánek nemyslí, že mu to jen tak projde, že mě odbyde omluvenkou v podobě nějaké kytky. Tak to teda ne! Z práce bude chodit rovnou domů. V kuchyni se na něho bude smát dřez plný špinavého nádobí a podlahy bude šurovat taky on. Nejsem žádná jeho služka a uklízečka! Večer bude číst Barunce před spaním pohádky a já se budu dívat na televizi. A vůbec ať nečeká, že za ním přílezu do ložnice! Ještě bych něco chytila. Kdo ví, s kým dalším ještě ta rajda Medvědice chrápe a peleší se. Kráva jedna! „Mužský bych zrušila! Kdyby se dětičky daly uplácat z hlíny, tak chlapů není třeba!“

Barča se mě křečovitě drží za ruku. Jdeme na perón. Přijíždí náš vlak.